ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘ. 273 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ

(ΧΑΡΑΚΤΗΡ).

—

Οὐδεὶς θάνατος μετεμορφώθη εἰς τόσην ζωήν, ἢ ὁ θάνατος τοῦ **Χριστοῦ**. Ζωὴ θὰ μᾶς εἴπωσιν ἰδανικὴ. ζωὴ ἱστορικὴ, ζωὴ θρησκευτικὴ, καὶ ὅμως . . . ζωή. Βεβαίως ὅ,τι ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν μέγας Ἀμερικανὸς ποιητὴς **Λονγκφέλω** εἶπε περὶ ἑνὸς ζωγράφου: «Δὲν ἀπέθανε· ἀνεχώρησεν!» εἶναι ἐπίγραμμα ἀναφερόμενον εἰς πᾶσαν μεγάλην μνήμην, εἰς πάντα ζήσαντα ἐδῶ κάτω ὡς πνεῦμα. Ἀλλ' ἐνῷ τῶν μεγάλων πνευμάτων τὸ διαιωνιζόμενον δὲν εἶναι ὁ θάνατος, ἀλλ' ἡ ζωὴ, ἐν τῷ **Χριστῷ** συνέβη τὸ ἐναντίον· τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τὸν θάνατον εὗρον ἐν τῇ ζωῇ, τὴν ζωὴν εὗρεν ἐν τῷ θανάτῳ.

Ἴδετε τὸν **Ἥλιον!** Τί συμβαίνει μὲ τὸ ἀπειρομέγεθες καὶ ἀπειρόφως αὐτὸ μεταλλεῖον τῆς ζωῆς καὶ τῆς θερμότητος; Μὲ τὸν δυνάστην αὐτὸν τόσων πλανητικῶν συστημάτων, κινδυνευόντων ἄνευ ἐκείνου νὰ καταψυγῶσι καὶ νὰ καταῤῥαγῶσιν ἀστραπηδόν; Πῶς τὸν βλέπομεν ἐν τῇ παραισθητούσῃ φαντασίᾳ μας, ὁπόταν ἀκριβῶς τὸν νομίζωμεν δρῶντα καὶ λειτουργοῦντα; Ἁπλῆν χρυσόσφαιραν, ἧς τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἐπιβολὴ οὐδαμῶς ὑπερβάλλουσι τὴν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς Ἀθηνᾶς μαρμαίρουσαν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας χρυσῆν ἀσπίδα!

Ἀλλ' ἀναμείνατε νὰ δύσῃ, δηλαδὴ, σύμφωνα μὲ τὰς αἰσθήσεις μας, ν' *ἀποθάνῃ*, καὶ μεθύσατε τότε ἐκ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, μεταβαλλοντος τὸν οὐρανὸν ἐδῶ εἰς ζώνας χρυσοῦ ἀπέφθου, ἐκεῖ εἰς ῥοδοστρώτους λειμῶνας, ἀλλοῦ ἐπὶ τάπητος ἰώδους ἐγειρομένας ἀκροπόλεις κροκόχρους, καὶ πέραν ἀκόμα ἐπὶ τῶν ῥάχεων τῶν ὀρέων διὰ πτερωτῶν ἀγγελιαφόρων, δρομαιοτέρων τῆς ἀστραπῆς, ἁπλουμένας πορφύρας, καὶ ὅλην τὴν ἀτμοσφαῖραν μεθύουσαν χρώματα, ἀκτῖνας καὶ ἀμβροσίαν, ῥόδων, ἴων, σαπφείρων καὶ πτερωμάτων πλουσίων παραδεισίων πτηνῶν.

Τί εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἡλίου πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ! Σταγὼν φωτὸς ἐν ὠκεανῷ χρυσίου.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ **Χριστοῦ** ἐν σχέσει πρὸς τὴν ζωήν Του. Τί εἶναι θνητὴ ζωὴ παλαίουσα κατὰ τῆς ὀδύνης, παλαίουσα κατὰ τῆς ἀνάγκης; Ἐνδύσατε τὸν **Θεὸν** αὐτὸν, ἄν που τὸν εὑρῆτε, περιβολὴν γυμνῆς σαρκὸς, καὶ ὁ παντοδύναμος θὰ αἰσθανθῇ ἀμέσως τὴν ἀδυναμίαν του· ὁ πανταχοῦ παρὼν θὰ εἶναι μόνον ἐκεῖ ποῦ εἶναι· ὁ ἄπειρος θὰ κατέχῃ δεδομένον χῶρον· καὶ ἂν εὑρίσκεται εἰς τὰς προσφιλεῖς του Ἀθήνας δὲν θὰ δύναται νὰ εὑρίσκεται συγχρόνως καὶ εἰς τοὺς προσφιλεῖς του Παρισίους. Τί ἦτο ὁ πρὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ θεάτρου κρατῶν ὡς μάγκας τὰς ἡνίας τῶν ἵππων, ὁ ἐξ αἵματος καὶ νεύρων ζωντανὸς **Σαίξπηρ**, πρὸ τοῦ νεκροῦ Σαίξπηρ, κυρίου δύο κόσμων, κατακτητοῦ καρδιῶν, δυνάστου, βασιλέως, εἰδώλου, θεοῦ! Ἔπρεπε κατασκοπεύσας ἐρωτικὴν συνέντευξιν καὶ ἐπωφελούμενος τῆς μεγαλοφυΐας του νὰ κλέψῃ παρ' εὐγενοῦς, εἰς ὃν ἦτο ὑπεσχημένη, παραδείσιον νύκτα μετὰ τρυφηλῆς συμπολίτιδός του. Ἀλλὰ τώρα ὅλαι αἱ ἁβραὶ χεῖρες καὶ τὰ ἁβρότερα χείλη καὶ οἱ κολασμένοι ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ εὐγλωττότερα στήθη τὸν σφίγγουν, τὸν θλίβουν, τὸν βλέπουν, τὸν ἀσπάζονται, τὸν ἀγαποῦν. Τίς ἐπίγειος Σουλτάνος δὲν φθονεῖ τὸν οὐράνιον αὐτὸν μεγιστάνα;

* *
*

Δι' ἐκεῖνον ὅστις θνήσκων ἐπὶ τοῦ σταυροῦ—καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θνήσκων—ἔμελλε νὰ κυβερνήσῃ διὰ τῆς ψυχῆς του τριακόσια ἑκατομμύρια, ἀρχηγὸς γενόμενος κοινωνικῆς, πολιτικῆς, πνευματικῆς, θρησκευτικῆς ἐπαναστάσεως, τί ἦτο ὁ ἐν Βηθλεὲμ ἢ ὁ ἐν Ναζαρὲτ βίος του, αἱ ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ περιπλανήσεις του, αἱ εἰς Ἱερουσόλυμα περιοδεῖαι του, ὁ εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν ἀντηχῶν Λόγος του, τὸ ἐν Ἰορδάνῃ βάπτισμά του καὶ ἡ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐν μέσῳ ἀγρίων θηρίων τεσσαρακονθήμερος νηστεία του;

Ἀλλ' ἐὰν ἀπέβη ἐκ τῶν ὑστέρων ὁ θάνατός του μέγας, ἐὰν κατεχρυσώθη μὲ ὅλας τὰς ῥοδοβαφὰς μεσημβρινῆς ἡλίου δύσεως, ἀλλ' ἡ ζωή του ὑπῆρξε τόσον γλυκεῖα ὡς ἄρωμα ἴου, μελαγχολικὴ ὡς αἴσθημα κόρης, ἀγνῶς ἐρω-

τικὴ, ὡς συμπάθεια Ἔρωτος καὶ Ψυχῆς, κοιμωμένων τόσον παρθένως ἐν τῇ φρονύμῳ εἰκόνι τοῦ Ραφαὴλ, τόσον μεστὴ αὐταπαρνήσεως, ὡς καρδία μητρὸς, τόσον πλήρης ἡρωϊσμοῦ, ὡς στέρνον πολεμιστοῦ, ὥστε δι' ἡμᾶς ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ μικρὰ, ἡ στενὴ, ἡ ταπεινὴ, ἡ ποιητικὴ, ἡ διελθοῦσα ὡς διαυγὲς νᾶμα ἐν μέσῳ τῶν ἀνθοστεφῶν κάμπων τῆς δροσερᾶς Γαλιλαίας, περιέχει μεῖζον ἐνδιαφέρον ἢ ὁ μέγας Αὐτοῦ θάνατος.

* * *

Υἱὸς τέκτονος, τέκτων αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐγεννήθη πτωχὸς ἐν πτωχοτάτῃ καλύβῃ, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰ ἀγροτικὰ χωρία ἢ εἰς τὰς νήσους. Οἰκίσκος δηλαδὴ ἰσόγαιος, δεχόμενος τὸν ἥλιον ἀπὸ τῆς θύρας, μὲ ὀλίγα μαγειρικὰ σκεύη, ψάθας ἢ ἀχυροστρωμνὰς δι' ὕπνον καὶ βεβαμμένον κιβώτιον δι' ἱματισμόν. Ἦτο ὡραῖος, ἦτο ἄσχημος ; Ἡ παράδοσις τὸν θέλει μὴ εὐειδῆ, ἵνα πληρωθῇ δὲν ξεύρομεν ποῖα προφητεία· ἀλλ' ὁ υἱὸς τῆς Παρθένου ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἦτο εὐειδής ; Φανταζόμεθα τὴν μητέρα του τύπον Συρίας καλλονῆς, σιτόχρουν, μὲ μέλαν βαθὺ βλέμμα, εὐθεῖαν κανονικὴν ῥῖνα, λεπτὴν ἐπιδερμίδα, κόλπον πλαστικὸν καὶ τρυφηλὴν μελαγχολίαν, τὴν δικκρίνουσαν τὰς Συρίας γυναῖκας. Ἡ ζωγραφικὴ τῆς Ἀναγεννήσεως τὴν ἀπεθέωσε, δοῦσα εἰς αὐτὴν τύπον ὄχι μόνον μητρὸς, ἀλλὰ καὶ γυναικός. Τοιαύτη εἶναι *ἡ Παρθένος μὲ τὸν Ἰησοῦν* τοῦ Ῥαφαὴλ. Νεύει κάτω πρὸς τὸ παιδίον, ἐνῷ ὁ κόλπος της ὀγκούμενος διαγράφεται ὑπὸ λεπτὸν χιτῶνα ἀνοιγόμενον κατὰ τὸν λαιμόν. Ἀλλ' ὁ κυριεύων τύπος τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ Ραφαὴλ εἶναι ὁ τῆς μητρὸς, καὶ ὄχι ὁ τῆς γυναικός.

Πῶς παρῆλθον τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Ἰησοῦ, τίς γνωρίζει ; Βεβαίως ἐφοίτησεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Ἀλλ' αἱ σπουδαί του δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπῆρξαν σπουδαὶ σοφοῦ. Τὸ παιδίον ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ὁποίου ἔμελλε νὰ ἐγκλεισθῇ ὁ ἔρως τῆς ἀνθρωπότητος πῶς ἠδύνατο ν'ἀποκλεισθῇ ἐντὸς τῆς σχολαστικῆς σοφίας τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων;Τὰς πρώτας του ἐμπνεύσεις θὰ ἔλαβεν ἐκ τῶν Προφητῶν καὶ τῆς Πεντατεύχου.

* * *

Ἐὰν ὁ Ὅμηρος ἀντιπροσωπεύῃ τὴν αὐγὴν, ὁ Ἰὼβ τὸ δρᾶμα, ὁ Αἰσχύλος τὸ δίκαιον, ὁ Ἡσαΐας τὸν κερυνόν, ὁ Ἰουβενάλης τὸν ἐκδικητὴν γέλωτα, ὁ Παῦλος τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν κατ' αὐτὸν ἀλήθειαν, ὁ Δάντης τὴν ἄβυσσον καὶ ὁ Ραμπελαὶ τὸν μορφασμὸν, ὁ Χριστὸς μείραξ θὰ ὠνειρεύθη τὸν Μεσσίαν καὶ ὡς Μεσσίας ἡ ψυχή του ἐράντισε τὸν κόσμον τὰ ῥόδα καὶ τὰ δάκρυά της.

Ἡ μορφὴ τοῦ Μεσσίου, τοῦ προσωπεποιημένου αὐτοῦ ἰδεώδους, ἐγκυμονοῦντος ἐν ἑαυτῷ βασίλεια δόξης καὶ βασίλεια τρόμου, ἐπαγγελλομένου τὸν κατακλυσμὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν κατακλυσμὸν τῆς γῆς, περιίπταται εἰς τοὺς *Προφήτας* ζωηρὰ, ἀνήσυχος, φοβερὰ, μειδιῶσα, ἀλλοπρόσαλλος, σχεδὸν παράφρων.

Ὁ νεανίας ἐπελήφθη ἐρωτικῶς τῆς μορφῆς αὐτῆς, ἐνέπλησε τὴν καρδίαν Του **θεοῦ**, ἐκήρυξε τὸν θεὸν πατέρα καὶ ἤρξατο τοῦ εὐαγγελίου Του.

Ὁ μεσσιανισμὸς ἦτο ἡ ἐπανάστασις, ἧς τὴν σημαίαν ὕψωσε πρῶτος Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος ἢ Γαλιλαῖος, εἰδός τι Μιραβὼ τῶν Ἰουδαίων. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Ἰούδα ἦτο πολιτικὴ· ἐπολέμει τὴν ἀπογραφὴν· ἐκήρυττε τὸν θάνατον ἐν ἐλευθερίᾳ προτιμώτερον τῆς ζωῆς ἐν δουλείᾳ· ἐθεώρει τὸν φόρον ὡς στιγματίζοντα τὸν ἐλεύθερον πολίτην· ἕως ὅτου ἡ ἐξουσία τῆς Ῥώμης κατέβαλλε τὴν ἐπανάστασιν.

Ἡ ἐπανάστασις κατεβλήθη, ἀλλ' αἱ ἰδέαι ἔμειναν ὀρθαί· διότι τὰ σώματα διώκονται· ἀλλ' αὐταὶ φεύγουν τὸ ξίφος ἢ τὸν ἀκινάκην. Ἐγεννήθη ἐν Γαλιλαίᾳ ὀρεξις θανάτου· τοιαύτη ὄρεξις ἀναγγέλλει τὴν ἀπελπισίαν τῶν κοινωνιῶν. Τῆς ἀπελπισίας αὐτῆς ἐπωφελήθη ὁ Ἰησοῦς ἵνα πλάσῃ ἐν ἑαυτῷ νέον κόσμον καὶ κηρύξῃ τὸν νέον κόσμον εἰς τὸν παλαιόν. Ὁ νέος κόσμος ἦτο ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ βασιλεία αὐτὴ τῶν οὐρανῶν ἐκυμαίνετο πολὺ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Χριστοῦ, ὡς σφαῖρα ἀεροπόρος ἀναιβοκαταβαίνουσα, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Κατ' ἀρχὰς τὴν εὐηγγελίζετο ἐδῶ κάτω καὶ μετὰ ταῦτα διὰ ῥωμαλέας πτήσεως τῆς ψυχῆς του ἔστησε τὸν θρόνον της εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ἰδεώδους.

Ἂν Ἰούδας ὁ Γαληνίτης ἦρε τὸν βραχίονά του κατὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ὁ Χριστὸς ἦρε τὸν λόγον του κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐξουσίας.

Εἰς τὸν Καίσαρα, τὸν ὁποῖον ἤκουε χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, ἐκήρυξε τὴν ὑποταγήν του. Τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι. Ἀριέρωσε δὲ τὴν ἐπαναστάτιδα ψυχήν του εἰς τὸν καθαρῶς πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἀγῶνα, καὶ ἐκεῖ ὑπῆρξε μέγας, ἄπειρος, τρυφερὸς, κοινωνιστὴς, ἀναμορφωτὴς, συνδιαλλακτής.

* * *

Τὸ μαλακὸν αὐτὸ τοῦ χαρακτῆρος, τὸ ῥεμβὸν τῆς διανοίας, καὶ ἡ βαθεῖα γνῶσις τῶν κοινωνικῶν νόμων ἐξεδηλώθησαν ὄχι μόνον ἐν τῇ συμπαθείᾳ τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν γυναικῶν πρὸς αὐτόν. Ὑπὸ ποίαν ἄλλην μορφὴν ἀνέτειλεν ὁ Ἰησοῦς ἐν Γαλιλαίᾳ, ἢ ὡς ξανθὸς Ἔρως, μὴ ἀνήκων εἰς οὐδεμίαν καὶ εἰς οὐδένα ἀποκλειστικῶς, ἀλλ' εἰς ὅλας καὶ ὅλους ; Συνεπάθει δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνον πρὸς τὰς τιμίας δεσποίνας, ἀλλὰ κυρίως πρὸς τὰς ὑπόπτου διαγωγῆς.

Ὅτε εἰσῆλθεν ἵνα φάγῃ εἰς οἰκίαν Φαρισαίου εἰσῆλθε γυνὴ ἁμαρτωλὴ, κρατοῦσα ἀλάβαστρον μύρον καὶ προσπεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας αὐτοῦ τοῖς δάκρυσι, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε, καὶ κατεῤίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἤλειφε τῷ μύρῳ. Ὁ Φαρισαῖος ἐταράχθη βλέπων πῶς εἰς προφήτης ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν—ἢ τοὐλάχιστον εἰς τοὺς πόδας του—τοιαύτας πορνικὰς θωπείας. Ἀλλὰ τοῦ Ἰησοῦ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας αἴσθημα ἐξεχείλισεν εἰς τὴν ἀνταξίαν χειλέων Βύρωνος θερμὴν ἰδέαν : «Ἀρέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί· **ὅτι ἠγάπησε πολύ.**

Ὁ τρυφερὸς διάλογος μετὰ τῆς ὡραίας Σαμαρείτιδος ὑδρευομένης μὲ ἀνεσκουμπωμένους βραχίονας,μὲ κυμαινόμενον κόλπον, μὲ ῥόδα κοπώσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου, παρ' ἧς ζητεῖ ὁ Ἰησοῦς ὕδωρ, εἶναι ἐκ τῶν τρυφερωτέρων τεμαχίων τοῦ Εὐαγγελίου καὶ συνάμα συμπληροῖ τὴν ἠθικολογικὴν τοῦ Μεσσίου εἰκόνα, ποθοῦντος νὰ ἐξομαλύνῃ τὰς προλήψεις, νὰ πληρώσῃ τὰ κοινωνικὰ χάσματα νὰ διαχύσῃ πανταχοῦ τὴν ἀγάπην καὶ εὐηγγελισθῇ τὸν βίον τῆς ψυχῆς, τὸ προσκύνημα τοῦ πνεύματος.

Οἱ μαθηταί του τὸν ἀνακαλύπτουν τρυφερώτατα διαλεγόμενον μεθ' ὡραίας Σαμαρείτιδος· σκανδαλίζονται ἐπὶ τῇ θέᾳ τοιούτου συμπλέγματος· οὐχ ἧττον δὲν τολμῶσι νὰ τοῦ κάμουν καμμίαν παρατήρησιν. «Οὐ

δεὶς μένοι εἶπε, Τί ζητεῖς; ἢ, Τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς»;

Ἀλλ' ἡ φιλοσοφικὴ συμπάθεια τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκδηλοῦται ὅταν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι φέρουν πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ συλληφθεῖσαν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ζητοῦντες νὰ λιθοβοληθῇ, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον Μωσέως. Τί ἀπήντησεν εἰς αὐτούς ;

— Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον βαλέτω.

Καὶ ἀμέσως ἐσχηματίσθη κενὸν περὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν Ἰησοῦν. Συνήφθη δὲ ἀναμεταξύ των ὁ ἑξῆς διάλογος:

— Ποῦ εἰσὶν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου ; οὐδείς σε κατέκρινεν ;

— Οὐδεὶς, κύριε.

— **Οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω**· πορεύου καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

* * *

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τοιοῦτος ὤν, ποιητὴς, τρυφερὸς, καρδία μεγάλη, διάνοια μείζων, ὑψώθη ὑπὲρ τὸν νόμον τοῦ Μωσέως, ὑψώθη ὑπὲρ τὴν Πεντάτευχον καὶ τοὺς Προφήτας. ὠνειρεύθη ἑαυτὸν πλήρη Θεοῦ καὶ ὡς Θεὸς ἐδίδασκε διδασκαλίαν νέαν, βασιλείαν νέαν, ἠθικὴν νέαν, φιλοσοφίαν νέαν. Ἡ Συναγωγὴ εἶχε τὴν ἠθικήν της, ἀλλὰ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν ὁ Χριστὸς τὴν ἐπλάτυνε, τὴν ἐξιδέωσε, ἐγκλείσας αὐτὴν ἐν χρυσαῖς νεφέλαις κόσμου νέου, ὃν μετηρσίωσε, πολὺ, πολὺ ὑψηλὰ, καὶ δείξας αὐτὸν διὰ τοῦ δακτύλου του ὡς μεμακρυσμένον ἀκτινοβόλον σημεῖον, εἶπε τοῖς θνητοῖς: Θνητοὶ, ἰδοὺ ἡ σωτηρία σας. Θνητοὶ, ἰδοὺ ἡ ἀναγέννησίς σας.

Κυρίως δὲν ἤθελεν ἱερεῖς,δὲν ἤθελε τελεστὰς, δὲν ἤθελε καπνοὺς, δὲν ἤθελε λαμπάδας, ἀλλ' οὔτε ψάλτας, οὔτε κανδυλανάπτας, οὔτε Μεθοδίους καὶ Παναρέτους, οὔτε φελόνια, οὔτε ἄμφια, οὔτε ἐγκόλπια, οὔτε πατερίτσας. Ἐβδελύσσετο τὴν ὕλην, τὴν ἐπίδειξιν, τὴν ὑποκρισίαν, τὰς νηστείας. Ἐβδελύσσετο τὰς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεσολαβοῦντα ὄργανα, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, ἐπισκόπους, πάπας, καρδιναλίους. Ἤθελε τὸ δίκαιον καὶ Παναρέτους, οὔτε φελόνια, οὔτε ἄμφια, οὔτε ἐγκόλπια, οὔτε πατερίτσας. Ἐβδελύσσετο τὴν ὕλην, τὴν ἐπίδειξιν, τὴν ὑποκρισίαν, τὰς νηστείας. Ἐβδελύσσετο τὰς μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μεσολαβοῦντα ὄργανα, ἱερεῖς, ἀρχιερεῖς, ἐπισκόπους, πάπας, καρδιναλίους. Ἤθελε τὸ δίκαιον τῶν δικαίων, ἤθελε ἀκόμη καὶ τὸ δίκαιον τῶν ἀδίκων. Ἤθελε τὴν καταστροφὴν τοῦ πλούτου ὡς πηγῆς ἁμαρτίας, ἤθελε τὴν ἀνόρθωσιν τῶν πτωχῶν, ὡς τέκνων τοῦ αὐτοῦ πατρός. Ποῦ προσηύχετο ; Εἰς τὰ ὄρη. Τί προσηύχετο ; Τὸ Πάτερ ἡμῶν. Ἦτο ἐναντίος τῆς κρατούσης νομοθεσίας, τῆς αὐστηρᾶς καὶ δρακοντείου τοῦ Μωσέως νομοθεσίας. Ὠνειρεύθη τὸν κόσμον δημιουργηθέντα δι' ἑνὸς φιλήματος καὶ ἤθελε τὸ φίλημα νόμον τοῦ κόσμου.

* * *

Αὐτὰ ὅλα τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Σταυρόν, περιτεθειμένον χλαμύδα κοκκίνην, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ κάλαμον, δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ δύο λῃστάς.

* * *

Ἀλλ' οἱ αἰῶνες μετέβαλον τὸν σταυρόν του εἰς θρόνον, τὴν χλαμύδα του εἰς πορφύραν, εἰς στέφανον ἐκ ῥόδων τὸν στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, τὸν κάλαμον εἰς σκῆπτρον καὶ τοὺς δύο λῃστὰς εἰς τοὺς λατρεύοντας αὐτὸν δύο κόσμους.

*

Χριστὲ βασίλευε, **Χριστὲ** ἀρωμάτιζε, **Χριστὲ** ἀγάπα !

Καλεβάν.

ΤΙΝ ! ΤΟΓΚ !

—

Τὶν, τόγκ, ὑμνοῦν ἡ ἐκκλησιαῖς τὰ πάθη τοῦ Κυρίου !
τόγκ, τόγκ, σημαίνει θλιβερὰ κι' ἡ Ρούσσικη καμπάνα !
Σταυρόνουν οἱ Τσιφούτηδες 'στὸν τόπο τοῦ Κρανίου
ἐκεῖνον ποῦ τοὺς χόρτασε μὲ τ' οὐρανοῦ τὸ μάννα.
Τὶν, τόγκ, βαροῦν ἡ Ἐκκλησιαῖς, Παρασκευὴ μεγάλη,
καὶ μὲς 'στὰ μαῦρα ὁ παππᾶς τὸν σταυρωμένο ψάλλει.

—

Τὶν, τόγκ ! πηγαίνει κι' ἔρχεται τῶν κυριῶν τὸ φῦλον
μὲ τὰ βαμμένα μάγουλα, τὰ μάτια καὶ τὰ φρύδια,
φιλεῖ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Σταυροῦ τὸ ξύλον
μὲ πάσσα, μὲ κουνήματα καὶ νόστιμα παιχνίδια.
Λουλούδια ἐπιτάφια μοιράζουν οἱ παππάδες,
καὶ κᾶπως σκανδαλίζονται κι' αὐτοὶ μὲ τῆς κυράδες.

—

Τόγκ, τίν ! ἡ νήστεια, φαίνεται, τὰ νεῦρα ἐρεθίζει,
καὶ βλέπεις μούραις κόκκιναις καὶ μάτια πυρωμένα,
τὸ λάδι καὶ ἀναίσθητο κορμὶ καταφλογίζει,
κι' ὁ Σατανᾶς τοὺς εὐσεβεῖς πειράζει ὁλοένα.
Πετᾷ καὶ μὲς στῆς Ἐκκλησιαῖς ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης,
κι' ὁ σταυρωμένος γίνεται τοῦ Ἔρωτα μεσίτης.

—

Τὶν, τόγκ ! κυττάζω γύρω μου κυρίας καὶ κυρίους
νὰ σπρώχνουν, νὰ στριμώνωνται καὶ νὰ σταυροκοποῦνται,
βλέπω *Νυμφίας* νὰ γελοῦν μαζὶ μὲ τοὺς *Νυμφίους*,
μάτια ὑγρὰ νὰ στάζουνε καὶ μπράτσα νὰ τσιμπιοῦνται.
Ἀκούω καὶ μιὰ ὥμορφη μαυροντυμένη χήρα
γιὰ ἄνδρα νὰ παρακαλῇ τοῦ κόσμου τὸν σωτῆρα.

—

Τόγκ, τίν ! κουζίνα ἔρχεται παχειὰ νὰ προσκυνήσῃ
μ' ἕνα φαντάρο ξάδερφο, καὶ κάνει τὸ σταυρό της,
σκύφτει τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ μὲ σέβας νὰ φιλήσῃ,
καὶ κατὰ λάθος, φαίνεται, φιλεῖ τὸν ξάδερφό της.
Ἀ! δὲν πειράζει τίποτα, συμβαίνουν τέτοια λάθη,
γιὰ ἕνα τέτοιο φίλημα ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη.

—

Τὶν, τόγκ! ἡ κάθε ἐκκλησιὰ μὲ μυρωδιαῖς γεμίζει,
καὶ μιὰ παρθένος πιὸ 'ψηλὰ κρατεῖ τὸ μισοφόρι,
καὶ 'λίγο πόδι κάτασπρο κι' ἐμένα διαβολίζει...
Χαρὰ σ' ἐκείνη τὴ μαμμᾶ, ποῦ ἔχει τέτοια κόρη!
Γλυκαῖς ματιαῖς σταυρόνονται ἀπ' τὸ Χριστὸ ἀπάνω,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας στέκομαι καὶ τὸ σταυρό μου κάνω.

Τόγκ, τίν! ὁ πόρνος, ὁ φονιᾶς, ὁ κλέφτης τοκογλύφος,
ἡ ξεσχισμένη μοιχαλὶς μὲ τὰ γυμνά της στήθεια,
ὅλοι αὐτοὶ μαζεύονται μὲ Φαρισαῖου ὕφος
ἐμπρὸς εἰς τὸ θεάνθρωπο, στοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια.
Ὅλοι αὐτοὶ ποῦ ἔρχονται ἐδῶ νὰ τὸν φιλήσουν,
μποροῦν καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ φτηνὰ νὰ τὸν πουλήσουν.

—

Τίν, τόγκ! καὶ τώρα 'βρίσκονται πολλοὶ Ἰσκαριῶται,
κ' ἂν ὁ Ἰούδας ἔπειτα μετάνοιωσε κ' ἐπνίγη,
μὰ τὴν κρεμάλα φεύγουνε οἱ τωρινοὶ προδόται,
καὶ γιὰ μετάνοια τὴν καρδιὰ κανείς των δὲν ἀνοίγει.
Πολιτικοὶ ἀτσίγγανοι, πολιτικοὶ Ἑβραῖοι,
ἡ μαρμαρένια των καρδιὰ γιὰ τίποτα δὲν κλαίει.

—

Τίν, τόγκ! ἰδοὺ κ' οἱ πλούσιοι—σταθῆτε παραπέρα—
καὶ τοῦτοι τὸν Θεάνθρωπο στιγμὴ δὲν τὸν ξεχάνουν,
κ' ἂν οἱ πτωχοὶ σὰν ἀδελφὸ τὸν εἶχαν καὶ πατέρα,
κ' αὐτοὶ φροντίζουνε πτωχούς γ' ἀγάπη του νὰ κάνουν.
Φιλήσετε, φιλάργυροι, καὶ σεῖς τὸν σταυρωμένο,
καὶ πνίξετε τὸν νησιτικὸ καὶ τὸν ἀπελπισμένο.

—

Τόγκ, τίν! Χριστὲ, πῶς δὲν χαλᾷς αὐτὴ τὴ νέα πλάσι;
πῶς κάθεσαι καὶ σὲ φιλεῖ τὸ ἕνα κ' ἄλλο φῦλο;
γιατὶ δὲν ἀναστένεσαι, προτοῦ τὸ Πάσχα φθάσῃ,
νὰ μᾶς τσακίσῃς τὰ πλευρὰ μὲ τοῦ σταυροῦ τὸ ξύλο;
Ἡ τόση εὐσπλαγχνία σου κ' ὑπομονή σου φθάνει....
καὶ ὁ θεὸς κ' ὁ διάβολος ἀκόμη δὲν μᾶς πιάνει.

Souris.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Περιήγησις εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἑσπέρα Τρίτης.

— Κυροῦλα, 'ρωτῶ πρωὶ πρωὶ τὴν γραία σπιτονοικοκυρά μου, τὶ θὰ ψάλλουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησιά;

— Τῆς *Κασιανῆς*, παιδάκι μου.

— Τῆς Κασιανῆς; Καὶ τί ἔκανε ἐκείνη καὶ ἅγιασε, ξέρεις νὰ μοῦ 'πῇς, κυροῦλα;

— Νὰ, ἤτανε ἅγια καὶ ἁγίασε.

— Αἴ ἔλα τότε νὰ στὸ 'πῶ ἐγώ.

— Νὰ μὴ μοῦ τὰ 'πῇς ὅμως περὶ διὰ γραμμάτων.

— Ὄχι, ὄχι. Ρωμαΐκα. Λοιπόν. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ βασιλέας τῆς Πόλης Θεόφιλος ἐγύρευε νὰ παντρευτῇ. Ἔβγαλε, λοιπόν, ἕνα διάταγμα καὶ εἶπε νὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Πόλης στὸ παλάτι του, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὴν ὡραιότερη.

— Τίς ξέρει, τί γυναικᾶς θὰ ἤτανε.

— Βέβαια· βασιλέας καὶ καλὸς γίνεται; Λοιπὸν ἐμαζευτήκαν μιὰ μέρα ὅλαις ἡ ὡμορφότερες τῆς Πόλης, κοντὰ σ' αὐταῖς ἐπῆγε καὶ ἡ κυρία Κασιανὴ, κορίτσι πεπαιδευμένο καὶ θυγατέρα πατρικίου.....

— Μπά! Παντρεύτικε ὁ Πατρίκιος; Ἠβὴ, μὲ ψευτίζεις, καὶ πότε παντρεύτηκε καὶ πότε ἔκανε κιόλας κορίτσι τῆς παντρείας. Καλὸς γιατρὸς γιὰ πᾶσα πόνο. Μορρονιός. Ἔγινε καὶ καθηγήτης. Πῆρε καὶ κηνούρια καρότσα....

— Ὄχι αὐτουνοῦ τοῦ Πατρικίου, πατρίκιος θὰ 'πῇ, στὴ γλῶσσα τοῦ καιροῦ ἐκείνου, πλούσιος, νὰ σὰν τὸν Μελᾶ, τὸν Νεγροπόντη....

— Αὐτόνε ποῦ ἤθελαν νὰ βάνουν φυλακή; Μὰ γιατὶ τοὺς λένε χρυσοσκαθάρους αὐτουνοὺς τοὺς πλουσίους;

—Ἄλλη φορὰ στὸ λέγω. Λοιπόν, ἡ Κασιανὴ κοντὰ σὲ ὅλαις τῆς ὠμορφαις ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι. Τὴν εἶδε ὁ βασιλέας καὶ τὴ λυμπίστηκε....

— Ἀμ δὲ 'συχάζει κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τόρα μὲ παιδιά. Καὶ νὰ 'πῇς πῶς δὲν ἔχει ὠμορφη γυναῖκα! Ἐκείνη εἶναι ἄγγελος....

— Ἄλλα λέγω 'γώ, ἄλλα λὲς σύ. Ἄφησε νὰ τελειώσω. Λοιπὸν ὁ βασιλέας ἅμα τὴν εἶδε, τὴν ἐπλησίασε...

—Μπὰ ντροπαῖς! Ἔτσι μέσα στὰ 'μμάτια τόσωνε κοριτσῶν. Μπὰ ντροπαῖς, μπὰ, μπά!

— Κρατῶντας ἕνα μῆλο στὸ χέρι, χρυσὸ, σὰν τὸν Πάρη ποῦ ἔκρινε τῆς τρεῖς θεαῖς γυμναῖς, ποιὰ ἦναι ὡραιοτερη, καὶ τὸ ἔδωκε στὴ Ἀφροδίτη, ἔτσι καὶ ὁ Θεόφιλος τὸ ἔδωκε στὴ Κασιανὴ, σημεῖο πῶς αὐτὴ προτιμᾷ. Δίνοντάς της δὲ τὸ μῆλο τῆς εἶπε — Ἀπὸ τὴ γυναῖκα βγαίνουν ὅλα τὰ κακά. Εἰς αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Κασιανὴ τοῦ εἶπε.—Ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ, βασιλεῦ, διότι καὶ σὺ ἀπὸ γυναῖκα γεννήθηκες! Σ' αὐτὸν ἀπάνω τὸν λόγο ὁ Θεόφιλος φουρκίσθη, καὶ τῆς πέρνει τὸ μῆλο καὶ τὸ δίνει τῆς Θεοδώρας,—ὠμορφης κόρης, μὰ λίγο ξεβγαλμένης, καὶ ἔτσι τὴν στεφανώθη.

—Τρομάρα του. Δὲν ἔπερνε τὸ τίμιο κορίτσι, μόνο τὸ ξεσυνερίστηκε!

— Λοιπόν. Ἡ Κασιανὴ γιὰ τὴ προσβολὴ τὸ 'πῆρε κατάκαρδα καὶ σηκώθη καὶ 'πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστῆρι. Ἀλλὰ δὲν ἤτανε κι' αὐτὴ τόσο φρόνιμη, διότι ἀγαποῦσε ἕνα ἀξιωματικὸ ὀνομαζόμενο Ἀκύλλα...

— Τὴ σκύλλα! Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε τὸν νοῦν της ἀπάνω της καὶ 'μίλησε ἔτσι τοῦ βασιλέα. Ἄμ, δὲν χάνει τὸ νοῦν της γιὰ ἕνα ἀξιωματικὸ καὶ ἡ κόρη τῆς κυρᾶς Κώστενας. Θέλουν ν' ἀκοῦν σπαθὶ κι' ἂς μὴν ἔχουν ψωμί....

— Ἀλλὰ ὁ Θεόφιλος τὴν ἀγαποῦσε. Τί κάνει λοιπόν. Σηκόνεται μιὰ 'μέρα, ντύνεται τιπτίλι καὶ μιὰ καὶ δυό, πάει στὸ μοναστῆρι ποῦ ἤτανε ἡ Κασιανή. Ἡ Κασιανὴ εἰς τὸ μοναστῆρι, γιὰ νὰ περνᾷ τῆς ὥραις της, τὸ εἶχε ρίξει στὴ ποίησι καὶ εἶχε γράψει τὰ τροπάρια ποῦ θὰ διαβάσουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησία. Τὴν ὥρα δὲ ποῦ ἐπῆγε ὁ βασιλέας, ἦτο ὥρα ποῦ ἤθελε ν' ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία. Μπαίνει μέσα καὶ 'βρίσκει ἐπάνω στὸ βιβλιοστάσιο ἕνα τετράδιο τῆς Κασιανῆς ποῦ εἶχε γραμμένους κάτι στίχους μισοτελειωμένους. Τί κάμει λοιπόν, βγάζει τὸ μολύβι του καὶ ἀρχίζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς Κασιανῆς νὰ γράφῃ ἄλλους δικούς του ἐρωτικούς. Κοντὰ σ' ἐκείνη τὴν ὥρα φθάνει καὶ ἡ Κασιανὴ, βλέπει τοὺς στίχους καὶ ρωτᾷ—Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς ἁμάρτησε μέσα στὴν ἐκκλησία; —Ἐγώ, λέγει ὁ Θεόφιλος.

— Καὶ τί ἐξουσία εἶχες σύ, κύριε, νὰ μπῇς μέσα σὲ μοναστῆρι γυναικῶνε;...

— Καλὰ τοῦ τὰ εἶπε, μπράβο της. Τὸν παληάνθρωπο!

— Τότε τῆς ἀπαντᾷ ὁ βασιλέας. Ἐγὼ εἶμαι τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεόφιλος, ὁ βασιλέας. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη νὰ καὶ μπαίνει μέσα ὁ ἀξιωματικὸς Ἀκύλας, ὁ ἐργολάβος τῆς Κασιανῆς.

— Ἔξω, λέγει, εἰς τὸν βασιλέα...

— Σῶσε, Παναγία μου, καυγᾶς θὰ γίνῃ. Πῶ, πῶ, φουρτοῦνα.

— Ὄξω σύ, τοῦ λέγει ὁ βασιλέας. Φυλακή. Θυμώνει ὁ Ἀκύλας, τραβᾷ τὸ σπαθί—Πιάστε τον, φωνάζει ὁ

βασιλεύς, (διότι εἶχε μαζευτῆ ὁ κόσμος), διαταζω ἐγὼ ὁ βασιλεὺς, παράδωσε τὸ σπαθί σου.—Δὲν τὸ παραδίνω, ἀπαντᾷ ὁ Ἀκύλας! Σπαθὶ ποῦ μοῦ ἐχάρισε ὁ βασιλέας τῆς Ρώμης, δὲν τὸ παραδίνω σὲ κανένανε. Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Θεόφιλος ἐντράπη καὶ 'πῆρε τὰ πλυμένα του καὶ ἄπλυτα, καὶ ἀπὸ 'δῶ πᾷν οἱ ξένοι. Τότε ἡ Κασιανὴ ἐρρίχθη στὴν ἀγγαλιὰ τοῦ Ἀκύλα καὶ τοῦ λέγει—Πάρε με, δική σου εἶμαι;...

— Ἔχει τὸ χαζὶ νὰ φιλήθηκαν μέσα στὴν ἐκκλησιά. Ἠβοὶ, μ' αὐτὸ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

— Δὲν ξέρω τὶ ἔγινε, ἀλλὰ ἡ Κασιανὴ εἶπε στὸν Ἀκύλα.—Ἔλα νὰ ὁρκισθοῦμε ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας, ὅτι θὰ μείνωμε πιστοὶ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον...

— Ἐὰν τὸρθασε τὸ κεφάλι της, πάλι κακλά.

— Λοιπὸν ἐγονάτισαν, ἡ δὲ Κασιανὴ εἶπε πρώτη «Ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, νὰ μείνω πιστὴ εἰς τὸν Ἀκύλα μου». Ὁ δὲ Ἀκύλας πάλι εἶπε. «Μαρτύρομαι θεούς τε καὶ δαίμονας, Δίαν τε τὸν βαρύγδουπον καὶ τοὺς ἄλλους Ὀλυμπίους θεοὺς, ὅτι φυλάξομαι πίστιν τῇ γυνῇ ταύτῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς...

— Ἄχου, τουρκόπιστος θὰ ἤτανε ἡ εἰδολολάτρος καὶ 'πῆρε τὸ κορίτσι στὸ λαιμό του. Ἄχου, ἄχου, Κασιανή μου!

— Μόλις ἄκουσε τὸν ὅρκο αὐτὸν ἡ Κασιανὴ, ἀμέσως ἐφώναξε στὸν Ἀκύλα.—Μακρυὰ, δὲν σὲ θέλω καὶ πῆρε τὰ 'μμάτια της καὶ ἔφυγε. Τὰ τροπάρια, λοιπόν, ποῦ ἔγραψε ἡ Κασιανὴ, ὅταν ἤταν στὸ μοναστῆρι, θὰ ψάλλουν ἀπόψε. Εἶδες πῶς ἔγινε ἁγία, τόρα;

— Μὰ, μὲ τὸ νὰ φέρῃ τόσα σκάνταλα, δὲν μοῦ φαίνεται σὰν παρὰ πολὺ ἁγία. Ἔλα, μὲ ψευτίζεις. Δὲν πιστεύω ἐγὼ σᾶς τοὺς μασόνους. Συχώραμε, ἅγια μου Κασιανὴ, καὶ θεὸς συχωρέσει σε. Μὲ κατακόλασες.

—

Ἅγιος Γεώργιος.

Τὴν ἑσπέραν ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὅπως ἀκούσω τὰ ποιητικὰ τροπάρια τῆς Κασιανῆς. Εἰσῆλθον εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐπιφοιτᾷ καλλίστη μερὶς ἀτθίδων.

Εἰσῆλθον περίχαρης. Ἔρριψα εὐχαρίστως τὸν πεντάλεπτον Γεώργιον εἰς τὸν δίσκον τοῦ *παγγάρι*, ὅσῳ μᾶλλον εἶδον, ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον καὶ κεριά. Οἱ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπίτροποι εἰσὶ φιλοτιμώτεροι τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ τέμπλου τὰ βλέμματά μου ἐστράφησαν εἰς τὴν καθόλου διακόσμησιν τοῦ ναοῦ.

Ὁ ἄμβων μοῦ ἐφάνη κάπως ἀνθρωπινὰ διεσκευασμένος, τὰ δὲ τρία καριδένια εἰκονοστάσια τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν δίδουσιν ὄψιν ζαχαροπλαστείου εἰς τὸν ναόν.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶνε πλουσία ἐνορία, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐπίτροποι αὐτῆς ἐζοδεύουν τὸν παρὰ τῶν ἐνωριτῶν εἰς κατασκευὴν *ἐρμαρίων*, ὧν τὸν ἀριθμὸν μικρὸν ἂν ἐπαυξήσωσι θὰ μεταβάλωσι τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ εἰς ἐπιπλοπωλεῖον.

Κατανυκτικῶς ἤχησεν εἰς τὸ οὖς μου τὸ τῶν ψαλτῶν ἆσμα καὶ ἡ μελάγχολος μελῳδία αὐτοῦ μὲ ἔρριψεν εἰς ῥέμβην, ἐξ ἧς ἀπεσπάσθην ἐκ τοῦ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ θορύβου.

Αἱ ὀλίγαι ἐπ' αὐτοῦ δέσποιναι καὶ δεσποινίδες δὲν ἠνόουν νὰ ἡσυχάσουν συνδιαλεγόμεναι ὡς νὰ ἦσαν στὰ σπίτια των, καὶ γελῶσαι ὡς εἰς θέατρον. Ἀπῆλθον.

—

Ρόμβη.

Ἔξωθεν αὐτῆς κλητὴρ ἄγριος φρουρεῖ. Πλησιάζω εἰς τὸ παράθυρον ξεσκούφωτος καὶ σταυροκοπούμενος. Ὁ κλητὴρ πλησιάζει καὶ αὐτός. Ἡ ἐκκλησία εἶνε πλήρης φιλοθρήσκων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀναμίξ. Δύο τρελλοκόριτσα στρέφων τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ παράθυρον, ἐν ᾧ ἵσταμαι. Ὁ κλητὴρ φουρκίζεται.

— Τί κάνεις αὐτοῦ κύριε;

— Κατασκοπεύω τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἀπαγορεύεται.

— Τότε ἐμβαίνω μέσα.

— Εἶσαι ἐνορίτης;

— Ὄχι.

— Δὲν ἐπιτρέπεται.

— Τότε πάω νὰ βγάλω εἰσιτήριον.

Καὶ ἀνεχώρησα ἀποθαυμάζων τὸν αὐστηρὸν κλητῆρα, ὅστις ἤθελε νὰ βάλῃ γιασάκι εἰς τὰ 'μμάτια καὶ νὰ θέσῃ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Καπνικαρέα.

Κ' ἐδὼ κλητήρ.

Παρατηρῶ ἔξωθεν καὶ βλέπω τὸν ἐπίτροπον μόνον ψαλλόμενον.

Νομίζω, ὅτι εἶδον καὶ μίαν γραίαν συνεκκλησιαζομένην μετ' αὐτοῦ.

Μητρόπολις.

Εἰσέρχομαι.

Τὰ κηριὰ ἐδὼ εἶνε ἐν ἀφθονίᾳ.

Εἰς τὸν γυναικονίτην οὔτε μυία. Ἄνθρωποι ὀλίγοι. Τεντόνω τ'αὐτί ν' ἀκούσω τί ψάλλουν, ἀλλὰ δὲν ἀκούω εἰμὴ συγκεχυμένην βοήν. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ψάλλουν, διὰ νὰ τ' ἀκοῦν μόνοι των οἱ ψάλλοντες.

Ἡ ἐπίνοια τῆς ἐν τῷ ναῷ τοποθετήσεως τοῦ τάφου τοῦ Πατριάρχου μοὶ ἐφάνη ὅσον πρωτότυπος τοσοῦτον καὶ ἀλλόκοτος. Ἀρά γε ἐσκέφθην, οἱ προσκυνοῦντες ἐνταῦθα τὸν Ὕψιστον, συμπροσκυνοῦσι καὶ τὸν ὑπὲρ πατρίδος θανόντα Πατριάρχην;

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὁ παππᾶς τὰ ἔλεγε μόνος του.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι.

Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ εἰσῆλθον μετὰ σεβασμοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Οἱ Πλακιῶτες δὲν χορατεύουν.

Ξένος ἄνθρωπος ἐν τῷ ἐνοριακῷ των ναῷ εἶνέ τι δι' αὐτοὺς σκανδαλῶδες.

Τὸν κυττάζουν μ' ἕνα 'μμάτι.

Τὰ στασίδια τὰ εἶχον καταλάβει αἱ γυναῖκες σὺν τέκνοις.

Ἕνα γραίδιον καθήμενον εἰς τοὺς πρόποδας στασιδίου εἶχε πάρει τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον ὕπνον νανουριζόμενον ὑπὸ τῶν ψαλτῶν.

Ὁ διάκος μὲ τὸ ἀμερικάνικό του πετραχήλι γαρνιρισμένο μὲ κυανὰς ταινίας ἐφαίνετο ὡς θεατρίνος ντυμένος ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Τρία γύναια παρὰ γωνίαν τινα εἶχον πιάσει ψιλαῖς κουβέντες περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ἰδίως οἰκογενειακῶν. Τ' αὐτί μου ἐπῆρε τὰ ἑξῆς, διότι ἡ συζήτησις ἐγένετο ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Τὸ πῆρα δυὸ κ' ἐξῆντα τὴ πύχη, μὰ εἶνε ἀλήθεια καλὸ πράγμα.

—Ἐμένα μοῦ κόστισε τὸ ὅλον εἴκοσι πέντε δραχμαῖς, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὁ Ἀνισᾶς μὲ γέλασε. Δὲν μοῦδωκε καλό.

Τρίτη.

— Δὲν σᾶς ἔδειξα δὰ τὸ καπέλλο μου. Ἔχει ἕνα φτερὸ, τόσο, ἄσπρο μὲ βελουδένια γαρνιμέντα καὶ μὲ μιὰ φιοῦμπα ὁλόχρυση. Θὰ περάσω τὸ καλοκαῖρί μου καὶ θὰ τὸ ἔχω καὶ τοῦ χρόνου ἂν ζήσωμε.

Εἰς χωροφύλαξ ἀκούων τὸν διάλογον φουρκίζεται, μουγκρίζει, σείει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του ἀπειλητικῶς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ,—ἔτυχον πλησίον του—λέγει:

— Πᾶς, τῆς πιάνεις ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ τῆς πετᾶς ὄζω; Ὁρίστε σοῦλθαν στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τ' ἀποσώσουν. Ψὲ διάολε!

—

Ἅγιος Φίλιππος.

Ἐδῶ οἱ παππάδες εἶχον σκολάσει μία ὥρα ἀρχίτερα. Φαίνεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι βαρύνονται νὰ τὸ τερτερίζουν πολύ.

Ἠρώτησα τὸν ἐκεῖ μπακάλην.

— Ἀπέλυσε, κύριε, ἡ ἐκκλησία ἢ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη;

— Μὴ 'ρωτᾶς, ὁ παππᾶς ἐδὼ εἶνε καδῆς, κάμει ὅ,τι θέλει.

— Τὸ τσούζει;

— Μὰ νὰ σοῦ 'πῶ κάμμιὰ φορὰ τὸ φέρνει στὸ κέφι ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς Μεταδοσις ὅμως.

Ἀπῆλθον. Καθ' ὁδὸν χάριεν ζεῦγος δεσποινίδων ὑπὸ γραϊδίου ἀκολουθούμενον ἔλεγε:

— Μὰ γιατί φέτος δὲν παραπάει ὁ κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησιά;

— Δὲν θᾶχῃ ροῦχα.

—

Ἅγιος Δημήτριος.

Πρὸ αὐτοῦ σὲ κάτι στενουδάκια ἤκουσα διαλέξεις γυναικείας. Ἐκ τῶν παραθύρων ἡ μία ἔλεγε πρὸς τὴν ἑτέραν.

— Ἀπέλυσε ἡ ἐκκλησία;

— Ποιὸς ξέρει, ἀλλὰ κοντεύει, φαίνεται

— Ἂμ ἔχομε κάτι παπατρέχιδες ποῦ δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ τερνερίζουν ὀλίγο τὴν λειτουργία. Καὶ περίμενα ἀπόψε καὶ τὸν Κωστάκη....

Σπεύδω τὸ βῆμα, εὑρίσκω πράγματι τὴν ἱερουργίαν ἀποπερατωμένην. Συναντῶ φίλον μου καὶ τὸν ἐρωτῶ:

— Τόσον ταχέως τελειόνετε καὶ σεῖς ἐδώ;

— Ἂμ δὲν τὸν ξέρεις τὸν παππᾶ.. Λέγει τὰ μισὰ καὶ τρώγει τὰ ἄλλα μισά. Γνωρίζεις τί μᾶς ἔφτιασε πρὸ ἡμερῶν; Τὸν εἶχαν προσκαλέσει κατὰ τὸ μέσον τῆς λειτουργίας νὰ ὑπάγῃ σὲ κάποιου βαπτίσια. Τί κάνει; Παρατεῖ τὴν ἱερουργίαν καὶ φεύγει λέγων:

— Ἀειντῆστε, ἀμόλησεν ἡ ἐκκλησία. Ἔχω δουλειά, ὅσα δὲν προφθάσαμε τὰ λέμε αὔριο μαζωμένα!...

Τὸ αὐτὸ θὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Παληάνθρωπος.

ΔΕΗΣΙΣ ΤΥΦΛΟΥ.

—

Θεέ μου μεγαλόκαρδε, ἡ σπλαχνική σου χάρι
Τὸ φῶς ὁποῦ στερήθηκα ἂς μοῦ χαρίσῃ πάλι,
Νὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο τὴν αὐγή, τὸ ἀφγυρὸ φεγγάρι,
Τὸ ῥόδο τ' ἀπριλιάτικο, τὸ κῦμα στ' ἀκρογιάλι.
Τὸ φῶς μου δὸς νὰ ξαναϊδῶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Καὶ ἂς βλέπω καὶ πρωθυπουργὸ τὸν Κουμουνδοῦρο ἀκόμα.

ΔΕΗΣΙΣ ΚΩΦΟΥ.

—

Θεέ μου παντοδύναμε, εὐσπλαγχνικὲ πατέρα
Ποῦ τ' ὄνομά σου προσκυνῶ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
Δὸς τὴν ὑγειά μου, δῶσε μου τὴν ἀκοή μου πάλι
Τὸ κῦμα ν' ἀκροάζωμαι κοντὰ σ' τὸ περιγιάλι,
Τ' ἀηδόνι τὸ περίχαρο, τὸ μαῦρο χελιδόνι
Καὶ μέσ' τὰ φύλλα τῆς κιτριᾶς τ' ἀγέρι νὰ μαλώνῃ.
Δός μου, Θεὲ, τὴν ἀκοὴ καὶ ἂς ἀκούσω πάλι
Ὅσα ὁ Μελετόπουλος κατὰ Ροΐδη ψάλλει.

ΒΩΒΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ.

—

Θεέ μου; τὶ σοῦ ἔκαμα καὶ πῆρες τὴ λαλιά μου;
Μήπως δὲν σ' ἄναβα κερὶ δὲν σοῦφερνα λιβάνι;
Μήπως σὰν εἶχα τὴ φωνὴ στὰ χρόνια τὰ καλά μου
Τὴν καταχράσθηκά ποτε καθὼς τὸν Δηλιγιάννης;
Σὰν Θεοδώρου ἔμεινα σ'τὴ θέσι μου, θεέ μου
Κ' ἔλεγα μοναχὰ «παρὼν» καὶ μοναχὰ τὸ «ναί» μου.
Ἄχ! τὴ φωνή μου δῶσέ μου δὸς τὴν λαλιὰ τὴν πρώτη
Κι' ἂς ὁμιλῶ, ὡς ὁμιλεῖς, Δημήτριε Γριζιώτη.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΜΟΝΟΧΕΙΡΟΣ.

—

Γιατί, θεέ μου, μοῦδωσες τόσο μεγάλη λύπη;
Τί ἔπταισα καὶ τὸ δεξὶ τὸ χέρί μου μοῦ λείπει;
Βρίσκεται πίκρα σὰν αὐτὴ σ' τὸν κόσμο τοῦτον ἄλλη;
Τί νὰ τὴν κάμω τὴν ζωὴ μονόφτερο ξεφτέρι,
Κι' ἀϊτόπουλο μ' ἕνα φτερό; Ἄ, ἂς τὸ εἶχα πάλι
Κι' ἂς ἔσφιγγα τὸ τίμιο τοῦ Κατριθάνου χέρι.

Φιλοπαίγμων.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΕΙ ΕΝ ΣΥΡΩ.

—

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗΣ

(Τοῦ εἰδικοῦ ἀνταποκριτοῦ μας.)

Μὲ τὴν βροχὴν, μὲ τὴν ἄνοιξιν, μὲ τὰ λούλουδα, μὲ τὸ Πάσχα, μὲ τὰ κόκκινα αὐγὰ, μὲ τὰ χελιδόνια, μὲ τοὺς ἔρωτας τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ζώων ἔτι, τετραπόδων τε καὶ διποδῶν, μᾶς ἦλθε καὶ ἡ συνέλευσις τῶν μετόχων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας.

Ἀπὸ πρωΐας τῆς χθὲς, τὰ πάντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Διευθύνσεως ἦσαν εἰς κίνησιν. Διευθυνταί, Σύμβουλοι, πλοίαρχοι, μηχανικοὶ, ναῦται, μηχαναὶ, καθίσματα, σκοῦπες, γάται, σκύλοι, τέλος καὶ ὁ Μαρκίδης ὁ Στάθης αὐτός·

Ἐπρόκειτο περὶ τῶν ὅλων. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ τίς θ' ἁρπάσῃ τὸ κόκκαλον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἄλλου. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἔβγα σὺ νὰ ἔμπω ἐγώ.

Οὔτε τὸ χιλιοστημόριον τῶν ἐξωτερικῶν διαδόσεων θέλω νὰ σοὶ περιγράψω, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, διότι δὲν δύναμαι. Νομίζω ὅμως ὅτι μεταξὺ ὅλων, ἠκουσά που καὶ τὴν διάδοσιν ὅτι ὁ Σκουλούδης ζητεῖ ν' ἁρπάσῃ τὴν ἑταιρίαν αὐτὸς, διὰ νὰ διορίσῃ αὐτὸς πλοιάρχους καὶ πληρώματα ἀπὸ χρυσοκανθάρους. Φαντάσου λοιπὸν τὸν Σκουλούδην, ἂς τὸν κάμω αὐτὸν Ναύαρχον, τὸν Καλλιγᾶν ὑποπλοίαρχον, τὸν Συγγρὸν, λογιστὴν, τὸν Μελᾶν, μηχανικὸν, τὸν Νεγρεπόντην, θερμαστὴν καὶ τοὺς Βαλλιάνον, Κούπαν, Ζαρείφην, Ζωγράφον κλπ. ναύτας καὶ καμαρότους, καὶ ὕστερον πῶς θὰ ζήσουν οἱ ἤδη πτωχοὶ πλοίαρχοι καὶ ναῦται καὶ μηχανικοὶ κλπ.

Ἑτέρα ἔκδοσις διεσύρετο ὅτι, ἐὰν ὁ Σκουλούδης ἀναλάβῃ τὴν ἑταιρίαν μετὰ τῶν χρυσοκανθάρων, τότε οὐδεὶς θὰ δύναται πλέον νὰ ταξειδεύσῃ.

Τέλος θὰ ἦμαι καὶ ἐγὼ ἀνόητος, ἐὰν σοὶ μεταδώσω ἁπάσας τὰς ἀνοησίας αἵτινες ἐῤῥέθησαν εἰς λογαριασμὸν τοῦ Σκουλούδη.

Καὶ νομίζεις ὅτι δὲν ἔπρασαν τόπον; Ἀπατᾶσαι!

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀτμοπλοΐα, μετὰ τῆς μεγαλητέρας τέχνης κατώρθωσε προκαταβολικῶς νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν δυσπιστίαν εἰς τὸν λαόν, ὡς πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Κ. Σκουλούδη, τοῦ ὁποίου οἱ φίλοι μ' ὅλον τὸ γόητρον, ὅπερ οὗτος ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταπολεμήσωσι τὰς διαδόσεις διὰ λόγων, καὶ ἀνέμενον νὰ καταπολεμήσωσι ταύτας διὰ πραγμάτων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο κατώρθωσαν οἱ Ἀτμοπλοϊκοί.

Ἐφ' ὅσον ἐθησαύριζον καὶ ἐκαρποῦντο τὰ ξένα κεφάλαια, καὶ ἐφ' ὅσον εἶχαν ἀνάγκην νὰ κληρονομήσωσι μόνοι τὴν Ἀτμοπλοΐαν, παρίστων ταύτην, πτῶμα, γραῖαν, παρακμάσασαν, ζημίας ἀποφέρουσαν, καὶ οὕτω ἐξέπιπτεν ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν, ἃς αὐτοὶ ἠγόρασαν. Ἀλλ' εὑρέθη γαμβρὸς αἴφνης. Εὑρέθη ὁ κ. Σκουλούδης, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς κοκομοίρας αὐτῆς φαφούτας, τῆς πτωχῆς, τῆς ζημιόγατας.

Νεκρανάστασις. Ἡ γραῖα ἔγινεν ἀμέσως κόρη. Τὰ *φύτα* της ηὔξησαν, ὡς εὑρέθη γαμβρός. Εἶναι ἡ ὄρνις ἡ τίκτουσα τὸ χρυσοῦν ᾠόν. Τὰ μέχρις ἑκατομμυρίου ὑποτιμηθέντα κεφάλαιά της ὑπερετιμήθησαν εἰς 7,500,000. Αὐτὴ δίδει κέρδη. Εἶναι Πακτωλὸς, ὃν ὁ Σκουλούδης καὶ οἱ χρυσοκάνθαροι ζητοῦν νὰ ῥοφήσουν.

Αἴ! Δὲν εἶναι μικρὰ τέχνη αὐτή. Νὰ δίδῃς ζωὴν εἰς τὸ πτῶμα. Τὸν ἐκπνέοντα χθὲς νὰ παριστᾷς πλήρη ἀκμῆς, ζωῆς, κάλλους, προικὸς, κερδῶν. Διάβολε!

Ὁ Σκουλούδης τὰ ἔχασεν. Αἱ προτάσεις του αἱ πρῶται παρεμορφώθησαν, παρεξηγήθησαν, ἀπερρίφθησαν ἀνεξετάστως. Τὸν παρέστησαν ὡς βδέλλαν, ὡς ἀπατεῶνα, ὡς ἁπλοῦν μεσίτην ἀνθρώπων μουφλούζιδων. Ἀλλ' ὁ Σκουλούδης δὲν ἠννόησεν ὅτι ἐνικήθη. Δὲν ἐπειράθη τὸ παράπαν νὰ κατέλθῃ ὡς ἡ Ἀτμοπλοΐα, καὶ ζητήσῃ νὰ γεμίσῃ τὸν νοῦν τῶν μὴ ἐννοούντων. Ἐπεφυλάχθη. Τὴν δ' ἐπιφύλαξίν του ταύτην ἐζήτησαν καὶ πάλιν νὰ τρέψωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

— Εἴδες; Δὲν μᾶς ἐπρότεινε πλέον τι, εἶπον, χαίροντες ὅμως ἐνδομύχως.

— Διότι θὰ τὸ προτείνω εἰς τὴν συνέλευσιν, ἀφ' οὗ αὐτοὶ τὸ ἀπέῤῥιψαν, εἶπεν ὁ κ. Σκουλούδης, εἰς τοὺς φίλους του. Δὲν φρονῶ ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις ἐναυάγησαν.

Καὶ ἡ χθὲς ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιφυλάξεως.

Ὡσεὶ μὴ ἤρκουν οἱ ἐν τῇ Ἀτμοπλοΐᾳ διημερεύοντες καὶ καρπούμενοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν αὐτὴν, συνήθροισαν ἐκ τῶν τεσσάρων ἄκρων τοῦ κόσμου τοὺς Πράκτορας καὶ τοὺς φίλους των, οἱ Ἀτμοπλοϊκοί. Συνήθροισαν, ὅσους ψωμίζονται ἡ ἐψωμίσθησαν ἐξ αὐτῆς.

Καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ χθὲς ἐπὶ τὸ αὐτὸ περὶ τὴν 3 ὥραν Μ. Μ. ἐν τῷ καταστήματι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὴν Συνέλευσιν. Διεκρίνοντο δὲ μεταξὺ ἁπάντων καὶ οἱ ἐξ Ἀθηνῶν φίλοι της κκ. Κωνσταντόπουλος, Ποταμιάνος, Ξενουδάκης, Μαρκόπουλος κλπ. Πρὸς δὲ ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κυβερνήσεως κ. Μανσόλας, μετὰ τοῦ στενογράφου ἀκολούθου του καὶ πλῆθος Πρακτόρων καὶ ὑποπρακτόρων.

Ἐν πρώτοις ἠδύνατό τις ἀλανθάστως νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὅλοι ἦσαν ἀτμοπλοϊκοί, ὅλοι Διευθυντῶν υἱοί, καὶ γαμβροὶ καὶ συγγενεῖς, ὅλοι πράκτορες, ὅλοι δικηγόροι τῆς Ἀτμοπλοΐας. Ὀλίγοι οἱ ξένοι ἢ μᾶλλον οἱ Σκουλουδικοί, διὰ νὰ τοὺς ἀποκαλέσωμεν οὕτω πρὸς διάκρισιν.

Οὕτω δὲ, ἡ μὲν Ἀτμοπλοΐα παρίστα τὴν Κυβέρνησιν Κουμουνδούρου, ἡ δὲ μερὶς τοῦ Σκουλούδη, τὴν τοῦ Τρικούπη ἀντιπολίτευσιν. Ἰστέον ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις ἐνταῦθα ἐξεπροσώπει τὸ γενικὸν τοῦ λαοῦ φρόνημα, καὶ πρώτην ἤδη φορὰν ὁ λαὸς ἠννόησεν ὅτι ἔγινε καὶ αὐτὸς χρυσοκάνθαρος, ὅπερ, μ' ὅλην του τὴν ἀπέχθειαν πρὸς τοὺς χρυσοκανθάρους, δὲν θὰ τὸν δυσηρέστει.

Οἱ Σκουλουδισταὶ ὅμως δὲν εἶχον κάμει ἀτμοπλοϊκοὺς ὑπολογισμοὺς, ἀλλὰ τραπεζιτικούς. Ἐὰν ἠκολούθουν δηλονότι τὴν τακτικὴν τῆς ἀτμοπλοΐας, θὰ ἐσκέπτετο αὕτη, μ' ὅλην τὴν προκατάληψιν καὶ προκαπόφασίν της περὶ τοῦ πρακτέου. Πλὴν ἐβεβαιώθησαν ἐπὶ τῆς εἰλικρινείας καὶ τοῦ συμφέροντος τῶν προτάσεών των καὶ ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπέναντι πάσης ἀποφάσεως συμφερούσης εἰς τὸν τόπον καὶ ἐδῶ τὴν ἔπαθαν. Διότι, ὅ,τι συμφέρει εἰς τὸν τόπον, δὲν δύναται νὰ συμφέρῃ καὶ εἰς τὴν Ἀτμοπλοΐαν, ἥτις ἔχει ὅλως ἴδιον Ταμεῖον. Καὶ ἐδῶ τὴν ἔπαθαν.

Ἐξηγοῦμαι. Οἱ ἀτμοπλοϊκοὶ ἐξεπροσώπουν τὰ μικρότερα κεφάλαια, καὶ ὅμως εἶχον τὴν πλειοψηφίαν τῶν ψήφων. Πῶς τοῦτο; Διότι κατώρθωσαν νὰ παραστῶσιν ἀνὰ ἓξ μετοχαὶ διὰ μιᾶς ψήφου. Ἐν ᾧ τοὐναντίον ἡ Σκουλούδειος μερὶς, μὴ προνοήσασα τὸ τέχνασμα, παρέστη ἐν πάσῃ τῇ εἰλικρινείᾳ, καὶ οὕτω ἔβλεπες ἑκατὸν

καὶ 200 μετοχὰς ἢ καὶ 400, ὡς τοῦ κ. Πρωΐου, παρισταμένας μόνον διὰ 2 ἢ καὶ 4 ψήφων. Ἐν ᾧ, ἐὰν ἐχρατο τῶν αὐτῶν ὅπλων, ὁ κ. Πρώϊος, ἀντὶ 4 θὰ εἶχεν 75 πληρεξουσίους, ἕκαστον δι' ἕξ. Ἡ δὲ Κυβέρνησις μὲ τὰς 2,400 μετοχάς της, εἶχε μόνον ἕξ.

Μετὰ τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς πλειοψηφίας, εἶχεν ἀποφασισθῆ βεβαίως ἡ ἐξαπίνης ἔγκρισις τῶν ζητημάτων περὶ παραπάσεως καὶ λογοδοσίας, ἄνευ τῆς παρομικρᾶς συζητήσεως ἐφ' οἱασδήποτε συμφερούσης ἢ μὴ προτάσεως, ὡς τοῦτο δῆλον ἐγένετο ἐκ τῶν ὑστέρων.

Περὶ τὴν 3 ὥραν Μ. Μ. τῆς χθὲς, ἅπαντες οἱ παρευρεθέντες κατέλαβον τὰς θέσεις των. Τὴν θέσιν τοῦ προσωρινοῦ προέδρου κατέλαβεν ὁ γηραιότερος κ. Βαφειαδάκης, Δήμαρχος, σύμβουλος τῆς Ἑταιρίας καὶ ὁ μόνος ἐχθρὸς τοῦ Σκουλούδη, ὃν δὲν θέλει εἰς τὸ κεφάλι του *τοποῖζι*. Περίεργον μοὶ ἐφάνη πῶς ὁ κύριος Βαφειαδάκης ἠυδνήθη, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν νὰ τηρήσῃ τὴν τοῦ Προέδρου θέσιν, ἥτις ἀπαιτεῖ κεφαλὴν ὀρθίαν, ἐν ᾧ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν πάντοτε *ρίπτει* πρὸς τὰ κάτω, ὡσεὶ ἀνθρώπου ζητοῦντος θησαυρὸν χαμαί, ἢ ἀπολεσθὲν μονόλεπτον.

Ἐν τούτοις, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς συνεδριάσεως, ὁ δικηγόρος Δ. Βοκοτόπουλος προτείνει νὰ γίνῃ πρῶτον ἐξέλεγξις τῶν τίτλων τῶν παρισταμένων, καθ' ὅσον ἐνδέχεται νὰ ἦναι καὶ πλαστοί, καὶ νὰ παρίστανται ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀτμοπλοΐας ἢ καὶ οἱ συγγενεῖς *αὐτῆς*, ἄνευ δικαιώματος.

Τοῦτον ἀντικρούει ἀσθενῶς μὲν ὁ κ. Σ. Εὐλάμπιος, δικηγόρος καὶ γαμβρὸς τοῦ διευθυντοῦ κ. Κεχαγιᾶ, σθεναρώτερον ὅμως ὁ ἀδελφὸς τοῦ κ. Εὐλαμπίου, ὁ πρὸς τοῦτο ἴσως *κομισθεὶς*, ὅστις ἐπετέθη τοῦ πειραθέντος νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πρότασιν τοῦ Βοκοτοπούλου, Ἀριστείδου Μπογιατζόγλου δικηγόρου. Ὕβρεις διημείφθησαν, καὶ μικροῦ δεῖν γρόνθοι καὶ ῥαβδισμοί, εἰμὴ εἰσώρμουν οἱ κάτωθί που κεκρυμμένοι ὑπάλληλοι, οὓς ἰδόντες τὰ μέρη διηλλάγησαν. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἀνεγνώρισαν ἀλλήλους, καὶ ἡσύχασαν.

— Πῶς; εἶσαι ἀδελφὸς τοῦ Εὐλαμπίου;

— Πῶς; εἶσαι ἀδελφὸς τοῦ Μπογιατζόγλου;

Καὶ οὕτω ἡ μονομαχία, ἡ ἀρχικῶς παρὰ τοῦ ἰατροῦ κ. Κεχαγιᾶ μελετηθεῖσα καὶ προταθεῖσα, δὲν ἔλαβε χώραν. Διότι ὅταν αὐτὸς τοῖς ἐπρότεινε ν' ἀλλάξουν τὰ ἐπισκεπτήριά των, καὶ αὔριον δύνανται εὐγενῶς νὰ *πεστοκοποῦν*, αὐτοὶ ἀπήντησαν: *Παρεξήγησις* καὶ ἡσύχασαν. Ἐξηκολούθησεν ὅμως ἡ συνέλευσις ὑπὸ τὴν φύλαξιν χωροφυλακῆς.

Ἀλλ' ἰδού. Προβαίνουσιν εἰς τὰς ἀρχαιρεσίας. Ὑποψήφιοι πρόεδροι εἰσὶν οἱ Ξενουδάκης τῆς Ἀτμοπλοΐας, καὶ Πρῶϊος τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ποῦ ἐξεφύτρωσεν ὁ Ξενουδάκης ἀγνοῶ. Γνωρίζω μόνον ὅτι, ἀφ' οὗ ἀπέτυχεν ὡς βουλευτής, ἐπέτυχεν ὡς Πρόεδρος. Ἴσως ὁ Κουμουνδοῦρος— Ἀτμοπλοΐα τὸν ἔστειλε νὰ προεδρεύσῃ πρὸς ἱκανοποίησίν του. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐδῶ δὲν τὸν ἔβγαλαν ἔξω. Ἐδῶ ἐπέτυχεν· ἔλαβεν 150 ψήφους πλέον τοῦ ἀντιπάλου του Πρωΐου.

Ἡ ἥττα τῆς ἀντιπολιτεύσεως περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου, ὑπῆρξε τὸ πρῶτον κρούσμα. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθησαν. Ἦτο τόσῳ σαφὲς καὶ συμφέρον τὸ ὅ,τι εἶχε νὰ προτείνῃ, τόσῳ δὲ συμβιβαστικῶς ἦτο διατεθειμένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς νίκης ἐν τέλει.

Ἰδοὺ ἄρχοντκι τοῦ λόγου οἱ κκ. Ποταμιάνος, Εὐλάμπιος, Ποσειδῶν, Σκάσης, Βαφιαδάκης, Κωνσταντόπουλος, Σκουλούδης, Μανσόλας κτλ. κτλ.

Τί λέγουσιν ὅλοι; Τί ἀρμαθιάζουν; Ἄρρητα, ἀθέμιτα, κουκλὰ μαγειρευμένα.

Ἐν τὸ οὐσιῶδες. Ἐν τὸ σαφές.

Ὁ κ. Βαφειαδάκης, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἁπλότητα, προτείνει εἰς τὸν Σκουλούδην τὸ ἑξῆς: «Τί θέλεις ἀτμοπλοϊκὰς ἑταιρίας, καὶ μεγάλα κεφάλαια, καὶ Καμόνδους, καὶ 40,000,00, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ πληρώνωνται τόσοι τόκοι πρὸς ζημίαν τῆς Ἑταιρίας. Ἰδού! θέλεις τὸ καλὸν τοῦ τόπου; Τὸ θέλω καὶ ἐγώ. Καταβάλλω 1,000,000, ὑπόσχομαι δὲ καὶ ἐκ μέρους τοῦ Δήμου Ἑρμουπόλεως ἀνάλογον καταβολήν. Καταβαλε σὺ, νὰ καταβάλῃ καὶ ὅστις ἄλλος θέλει, καὶ τότε αὐξάνομεν τὴν Ἑταιρίαν καὶ τὰ κεφάλαιά της, καὶ κάμνομεν καλὸν εἰς τὸν τόπον, χωρὶς ξένην συνδρομήν».

Ὁ Σκουλούδης ἐδέχθη εὐχαρίστως. Αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ, εἶπεν, ἢ τὸ καλὸν τοῦ τόπου. Τὸν ἔψεξαν ὅτι ἤθελε νὰ φέρῃ μόνον 10,000,000 ἀντὶ 40,000,000. Ἤδη λέγει ὅτι εἰσὶν ἕτοιμα καὶ τὰ 40, καὶ ὅμως τῷ λέγουν ὅτι εἶναι πολλὰ, ὡς τῷ εἶπον πρὶν ὅτι τὰ δέκα ἦσαν ὀλίγα. Τῷ ἐζήτουν μόνιμον ἕδραν τὴν Σύρον. Τὸ δέχεται καὶ τοῦτο, καὶ ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ νὰ μὴ δύναται οὔτε ἡ ὁλομέλεια τῆς συνελεύσεως νὰ τὴν μεταφέρῃ ἀλλαχοῦ. Ἤδη προτείνει ὁ κ. Βαφειαδάκης τὴν αὔξησιν τῶν κεφαλαίων τῆς ὑπαρχούσης Ἑταιρίας. Καὶ τοῦτο τὸ δέχεται, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τινῶν μεταρρυθμίσεων περὶ τὴν διοίκησιν.

Τοῦτο ὑπεστήριζε καὶ ὁ κ. Πρώϊος. Μετ' αὐτοὺς ὁ κ. Κωνσταντόπουλος ἠγόρευσε κατὰ τῆς συγχωνεύσεως τῶν Ἑταιριῶν Πανελληνίου καὶ Ἑλλ. Ἀτοπλοϊκῆς. Ἐλάλησε πολλά. Ὅλα περιττά. Ὅλα ἄσχετα. Δὲν βλέπω κατὰ τί θὰ βλάψῃ ἡ ἀγορὰ τῶν ἀτμοπλοίων τούτων παρὰ τῆς Ἑλλην. Ἀτμοπλοΐας. Φίλος μου τις, ἠπόρησε διατὶ νὰ λαλῇ τόσον πολὺ περὶ τοῦ μηδενὸς, ἄνθρωπος, ὅστις συνείθισε νὰ μὴ γράφῃ οὔτε ἕνα σύνδεσμον, ἄνευ ἀνάγκης. Καὶ ὅμως ὁ Κ. Κωνσταντόπουλος εἶπε πολλὰ, πολλά. Ἐν τούτοις ἐλάλησαν καὶ ἄλλοι κατόπιν. Ὁ κ. Σκάσης εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἀναλαμβάνει ἀνάλογον καταβολὴν κεφαλαίου, ἀρκεῖ νὰ αὐξηθοῦν τὰ κεφάλαια τῆς παρούσης, νὰ μείνῃ ἡ ἕδρα ἐν Σύρῳ, διὰ νὰ δοθῇ τροφὴ εἰς τὸν τόπον καὶ τὸν λαόν.

Τῇ γνώμῃ ταύτῃ συνετάχθησαν οἱ τῇ ἀντιπολιτεύσει ἀνήκοντες καίτοι μὴ ἀγορεύσαντες.

Ἡ Συνεδρίασις διεκόπη περὶ ὥραν 8 1]4 μ. μ. διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν σήμερον ὡς καὶ ἐξακολουθεῖ ἀπὸ τῆς 9 ὥρας τῆς πρωΐας.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐγένοντο πολλὰ παρατράγωδα, ἅπερ ἠνάγκασαν τὴν ἀντιπολίτευσιν ν' ἀποχωρήσῃ, καθ' ὅσον οἱ Ἀτμοπλοϊκοὶ κατέδειξαν ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ἐννοοῦν ν' ἀφήσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν των ὅ,τι κρατοῦσιν ἤδη.

Ἐπείγοντος τοῦ χρόνου, ἐφ'ὅσον τὸ ταχυδρομεῖον ἀναχωρεῖ, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σοὶ πέμψω τὴν συνέχειαν αὔριον.

Bec.

(ΕΠΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.

Θέλετε περιγραφὰς τῆς ἀφίξεώς του, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Ἰταλῶν, τῆς παραφορᾶς των; Πρὸ τῆς μορφῆς του λησμονοῦνται τὰ πάντα. Καὶ ὅμως θὰ πειραθῶ ν' ἀναμνησθῶ.

×

Ὅλη ἡ πόλις συνέρρευσεν ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ λιμένος ὁδῷ τῇ ἐκτεινομένῃ ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τῆς γεφύρας τῆς ἐπιβιβάσεως, ἐν τῷ Νέῳ Λιμένι· τὸ διάστημα εἶναι ἑνὸς καὶ ἡμίσεως σταδίου περίπου.

×

Ἡ φέρουσα τὸν Γαριβάλδην μετὰ τῆς ἀκολουθίας του εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία κατέφθασεν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ εἰς τὰς 4.15. Ἀνέμενον αὐτοὺς αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πολλαὶ ἀντιπροσωπεῖαι σωματείων τοῦ λαοῦ μετὰ τῶν σημαιῶν των καὶ μουσικῶν θιάσων. Ἡ ἀτμομηχανὴ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἦν κατὰ γράμμα κεκαλυμμένη ὑπὸ σημαιῶν καὶ ἀνθέων· αἱ ἄμαξαι αὐτῆς κατελήφθησαν εὐθὺς ὅλαι ὑπὸ τοῦ ἐξάλλου λαοῦ ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν, βοῆς, ἀναρωνήσεων ἀνεκφράστων· ἦτο συγκίνησις, ἐνθουσιασμὸς, παραφροσύνη· ἐγέλων, ἔκλαιον, ἐμαίνοντο ὅλοι. Μετά τινων λεπτῶν στάσιν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκινήθη καὶ πάλιν προβαίνουσα πρὸς τὸν Νέον λιμένα, ἔνθα ὁ Γαριβάλδης ὤφειλε νὰ ἐπιβιβασθῇ τοῦ μέλλοντος νὰ μετενέγκῃ αὐτὸν εἰς Μεσσήνην ἀτμοπλοίου, διότι ἐντεῦθεν διῆλθε μόνον.

×

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐχώρει βραδύτατα οἱονεὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ λαοῦ ὠθουμένη· προεπορεύοντο αἱ μουσικαὶ παραφόρως τὸν ὕμνον παιανίζουσαι· οἱ νέοι ἔψαλλον:

Si scoprou le tombe, si levano i morti
I martiri nostri son tutti risorti . . .

οἱ γέροντες ἔκλαιον, οἱ ἐπαναστᾶται Ἰταλίᾳ ἀνέζη καὶ πάλιν. Ἀπὸ τῶν ἠνεωγμένων θυρίδων τοῦvagon-salon ὁ Γαριβάλδης ἦτο καταφανής· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἔλαμπον δάκρυα συγκινήσεως. Ὦ! πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς, πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ ἀθάνατον τῆς ψυχῆς, πρέπει νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Θεὸν, ὅστις εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ Γαριβάλδη!

Ὦ στιγμαὶ ἅγιαι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καθ' ἃς ὁ κόσμος φαίνεται τόσον μικρὸς καὶ τόσον μέγας ὁ ἐν ἑαυτῷ ἐγκλείων τὸν Θεὸν ἄνθρωπος!

×

Διαφυγὼν διὰ τοῦ πλήθους μετά τινος φίλου μου ἐσπεύσαμεν πρὸς τὴν παραλίαν καὶ πηδήσαντες ἐντὸς λέμβου ἀπεμακρύνθημεν αὐτῆς κωπηλατούντων δύο ρωμαλέων νεανιῶν. Οὕτως ἀπό τινος ἀποστάσεως ἀπεθαυμάζομεν τὸ θέαμα ὁλόκληρον καὶ κατεφθάνομεν ταχύτερον παρὰ τὸ πλοῖον, ὅπερ ἀνέμενε τὸν Γαριβάλδην.

×

Παρὰ τὴν γαληνιῶσαν θάλασσαν φοβερὰ ἀντίθεσις ἀνεκύκατο, ἡ ζῶσα ἐκείνη καὶ καταιγιζομένη θάλασσα τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐχώρει ἀείποτε βραδέως, ἐπιπόνως διασχίζουσα τὸ περὶ αὐτὴν συνωθούμενον πλῆθος. Ἡ παρομοίωσις εἶναι μικρὰ ἐν ἑαυτῇ, ἀλλ' εἶναι ἡ μόνη κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θεάματος παρουσιασθεῖσα εἰς τὸ πνεῦμά μου.

Μοὶ ἐφάνη ἡ ἀμαξοστοιχία ὡς σκώληξ κατὰ γῆς συρόμενος, ὃν στρατιὰ μυρμήγκων ἐπιδρομέων περυκυκλοῖ καὶ προσβάλλει πανταχόθεν· ἀνέρχονται καὶ προσκολλῶνται ἐπ' αὐτοῦ πυκνοί, ἐπίμονοι μανιώδεις· αὐτὸς ἀνθίσταται, σφαδάζει, ἀγωνίζεται νὰ ἐκφύγῃ καὶ ἕρπει φέρων ἐφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἀμειλίκτους διώκτας.

×

Ἡ γέφυρα τῆς ἀποβάθρας συνείχετο μετὰ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐφ' οὗ σκηνὴ ἐρυθροῖς παραπετάσμασι διακεκοσμημένη ἔνδοθεν ἀνέμενε τὸν Γαριβάλδην. Περὶ τὸ ἀτμόπλοιον αἱ λέμβοι πυκναὶ συγκρουόμεναι ἐκινδύνευον νὰ συντριβῶσιν· ἐπὶ τῶν σιδηρῶν πλευρῶν τῆς γεφύρας τὸ πλῆθος ἀνερριχᾶτο ὡς πλῆθος τρελλῶν· τινὲς ἔπεσαν ἐν τῇ θαλάσσῃ· οἱ ναῦται ἠγωνίζοντο ὑπερασπιζόμενοι τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἀπὸ συνεχῶν, ἐπιμόνων ἐφόδων. Τὸ ἐφ' οὗ κατακέκλιται ὁ Γαριβάλδης ἀμαξίδιον εἶχεν ἀπαβιβασθῇ τοῦ vagon-salon καὶ διὰ μέσου διπλῆς πτέρυγος τοῦ λαοῦ μετὰ βίας ὑπὸ χωροφυλάκων συνεχομένου προέβαινεν ἐπὶ τὴν γέφυραν. Πάντες ἀποκεκαλυμμένοι, ἄφωνοι ἐκ συγκινήσεως, ὠχροί, τρέμοντες. Ὑπῆρξε στιγμή τις ἀπερίγραπτος συγχύσεως, ἥτις ἦν ἡ ἔκρηξις τῆς μὴ συνεχομένης πλέον συγκινήσεως· ἀναρωνήσεις, οἰμωγαί, δάκρυα· τὸ πλῆθος συνεκρούσθη ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἥτις ἔτριζεν ἐπὶ τῶν ξυλίνων στηλῶν της. Εὐτυχῶς ὁ Γαριβάλδης εὑρίσκετο ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου· ἡ σύζυγός του ἐπὶ τῆς γεφύρας λειπόψυχος καὶ κλαίουσα ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τοῦ Δημάρχου καὶ τινων τῆς ἀκολουθίας τοῦ Γαριβάλδη· μεταξὺ τούτων ἦσαν οἱ υἱοί του Menotti καὶ Bicciotti, ὁ Διευθυντὴς τοῦ «Δεσμοῦ τῆς Δημοκρατίας» Ἀλβέρτος Μάριος, ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου Καβαλλότης, ἀρχηγοὶ τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος καὶ ἄλλοι.

Οἱ δημοκρατικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ ἀνακινοῦνται . . .

×

Τὸ ἀτμόπλοιον, ἐκ τῆς ἑταιρίας, Φλόριο ἐκινήθη καὶ ἀπεμακρύνθη· δύο ἔτι ἀτμόπλοια τῆς αὐτῆς ἑταιρίας καὶ ἕτερον μικρὸν ἰδιόκτητον σημαιοστόλιστα ἠκολούθουν τιμητικῶς τὸ φέρον τὸν Γαριβάλδην . . .

Αἱ ζητωκραυγαὶ ἀντήχουν εἰσέτι· ὁ ἥλιος ἔδυε. Δεξιόθεν οἱ κατάφωτοι μαγικοὶ λοφίσκοι τῆς Καλαυρίας ἀκτῆς, πρὸς ἀριστερὰν καὶ ἀπέναντι μακρὰν τὰ ὄρη τῆς Σικελίας, πλησιέστερον ἐπὶ βάθους πρασίνου ἡ πόλις διαφαινομένη Μεσσήνη. Ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου τὸ Στενὸν τοῦ Φάρου ἔστιλβε· τὰ τέσσαρα ἀτμόπλοια ἀπεμακρύνοντο ὁλονὲν καὶ μᾶλλον ὑπερήφανον ἐν τῷ μέσῳ ἔβαινε τὸ κομίζον τὴν μεγίστην ζῶσαν τῆς Ἰταλίας δόξαν.

Ἀγησίλαος.

Διὰ τὰς Ἑορτὰς καὶ τὰς Ἀγρυπνίας

ΕΜΒΑΙΝΕΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΟΥΔΑΚΗ

μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ πίητε τὸν ἀριστοκρατικώτερον ζύθον

ΒΙΕΝΝΗΣ—ΑΘΗΝΩΝ—ΜΟΝΑΧΟΥ

συνδεόμενον μὲ ὡραίους μεζέδες, διακεκριμένην ὑπηρεσίαν, φαιδρότατον κῆπον καὶ καθαριότητα Καταστήματος

ΡΩΣΣΙΚΟ ΣΕΜΙΓΔΑΛΙ ΔΙΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΚΑΙ ΦΑΡΙΝΑ ἐκόμισε καὶ πωλεῖ τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ Ἀτμοκίνητον Ἐργοστάσιον ἄρτων καὶ ζυμαρικῶν

Α. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ.

ΤΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΑ ΣΑΣ ΦΡΟΥΤΑ

θὰ τὰ εὑρῆτε ὅλα, ὡραῖα, ἐκλεκτὰ, πολυποίκιλα, γεμάτα ἄνοιξιν, γεμάτα ἄρωμα, θὰ τὰ εὑρῆτε εἰς τὴν

ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑΝ

τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς, νὰ σᾶς τὰ δίδῃ ὁ γλυκύτατος καὶ ζαχαρωμένος ὀπωροπώλης Ἠλίας Ἠλιάδης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΑΡΑΓΚΑΝ

θὰ εὑρῆτε καὶ τρία πράγματα σπάνια εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας

Εὐθηνίαν, Τιμιότητα, Εὐγένειαν.

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

καλλιτεχνικὰ τὴν **ὄψιν** καὶ ἀπαράμιλλα τὴν γεῦσιν θὰ τὰ ἀγοράσητε τὸ **Σάββατον** λίαν πρωῒ εἰς τοῦ ἀριστοκράτου ἀρτοποιοῦ τῆς αὐλῆς κ.

ΣΙΚ

Ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν τοῦ γραφείου τῆς **Ἐφημερίδος**

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ **Πάσχα** χωρὶς **Τσουρέκια Σὶκ** (chic).

ΕΞΟΧΟΝ ΚΤΗΜΑ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ δεσπόζον τῶν Τεμπῶν, ὅλης τῆς κοιλάδος καὶ τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου.

Πλήρες ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν, ὑγκολέθων, ξυλικῆς

Κατάλληλον δι' ἀνάκτορον, μέγαρον, ἔπαυλιν ἢ ξενοδοχεῖον.

[Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖόν μας] (8—7)

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΕΟΝ ΟΙΝΟΠΩΛΕΙΟΝ

καθ' ὅλως παρισινὴν μέθοδον ἤνοιξε κάτωθεν τοῦ Ἐμπορικοῦ τοῦ κ. **Βασιλοπούλου**, καὶ τοῦ ὡραίου ξενοδοχείου τῆς Ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἡ Ἑλλάς, ὑπὸ τοῦ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σ. ΠΑΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Πωλοῦνται κατὰ φιάλας

Ὅλοι οἱ Ἑλληνικοὶ καὶ Εὐρωπαϊκοὶ Οἶνοι.

Αἴθουσαι διὰ παρέας κρυφαί, ὅπου δύνασαι νὰ ξεφαντώσῃς ἀόρατος καὶ μόνος.

* *

ΖΥΘΟΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Οἱ κομψότεροι τῶν μεζέδων. Ὑπηρεσία ἀρίστη

ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΣΙ ΤΟΥΤΟΙΣ

ἄμεσος συγκοινωνία μετὰ τοῦ μοναδικοῦ ξενοδοχείου

Η ΕΛΛΑΣ

ὅθεν δύνασαι νὰ προμηθευθῆς ὅ,τι θέλεις.

!!! ΘΑ ΓΙΝΗ ΚΕΝΤΡΟΝ !!! (—3)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΘΗΝΙΑΝ δηλαδὴ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν 68—Ὁδὸς Ἑρμοῦ—68 τοῦ **ΣΩΤΗΡΙΟΥ Γ. ΒΟΓΛΗ**

Ἔχει ἀπὸ ὅλα καὶ τὰ δίδει ἐφθηνότατα: **Καπμέρια, καστόρια, τόχαις, ρετέναις, μπατανέαις, φλανέλαις, φορέματα, νουβωτὲ, τέμπετ, χασέδες κτλ. κτλ.**

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΘΕΡΙΝΗ ΕΠΟΧΗ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ **ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ** **ΛΟΝΔΙΝΟΝ**

ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι τόσαι αἱ προμήθειαι καὶ αἱ παραγγελίαι, ἃς ἔκαμεν εἰς τοὺς πρωτίστους ἐμπορικοὺς οἴκους

ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ὥστε θὰ εἶναι μοναδικὸν διὰ τὴν ποικιλίαν, τὴν λεπτότητα καὶ τὴν κομψότητα τῶν ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ του.

Ἀγγλικὰ ὑφάσματα διὰ Κοστούμια, Ζακέτα, Πανταλόνια.—Μεταξὰ δι' ἐνδυμασίας.—Μεταξὰ διὰ Γελέκα (NOUVEAUTÉS).—Ἀλμπαγάδες διὰ τὰ κυνικὰ καύματα.—Μεταξὺν μαλακώτατον, λεπτὸν καὶ ψθινὸν διὰ Πορτεσοῦ.—Φανέλλαι ἀγγλικαί.

ΤΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ

νομίζει κάνεις ὅτι εἶναι βελουδένια, τόσον μαλακὰ εἶναι, ὅλα λεπτότης, ἔρως, θέρος καὶ ζωή.—Σχέδια καὶ χρώματα καλλιτεχνικώτατα.

Με αὐτὰ καὶ τὸ γῆρας γίνεται νεότης.

Τὰ ΜΕΤΑΞΑ του ΓΕΛΕΚΙΑ

ΕΙΝΕ ΔΙΑ ΦΙΛΗΜΑ.—Κάθε κομμάτι, κάθε γελέκο ἔχει καὶ τὸ χρῶμά του.—ΣΥΛΛΟΓΗ **600** ΕΙΔΩΝ!

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΤΟΥ

Ἀπὸ τὸν πρώτιστον καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν Ραπτικὸν Καλλιτεχνικὸν Σύλλογον.—Πηγαίνετε νὰ τὰ ἰδῆτε, προσέχετε ὅμως διότι

! κινδυνεύετε νὰ ἐρωτευθῆτε !

ΕΠΙΣΗΣ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ DEMI SAISON [Η', 5]